

“Millest mõtleb vaikija” Meisterjaanilt vinüülil

Kaunil kuupäeval 12.12.22 plaadifirma Õunaviksi alt ilmuvat vinüüli esitleb Meisterjaan kontsertidega Tallinnas ja Tartus.

Meisterjaani esimene album ilmus aastal 2014, maikuus digitaalselt ja nüüd vinüülina ilmuv “Millest mõtleb vaikija” on tema kuues album, kus saavad terviklikuks helikehaks kokku tema loomingu eksperimentaalsem ja klassikalisem poolus. Ka pillipark on laienenud – parmupilli ja süntesaatori kõrvale on mängu astunud kitarr. Õunaviksi kuulamistoimetusest on kuulnud kommentaare, et mõnes loos kõlaks nagu Beck Eesti moodi aastal 2022.

Jaan ise albumi tagakaanel liiga keerulist juttu ei aja: “Plaat teeb kuuldavaks mõned mõtted ja pildid, mis mulle on pähe tulnud vahemikus 2017-2022. Pille mängisin, laulsin, salvestasin ja miksisin oma kodustuudis, mis asus kord Tallinnas, kord Vilsandil.”

Albumil on 13 lugu, millest ühes loos laulab kaasa **Tiina Adamson** ja teises **Anna Kancelina**. Plaadi fiilingut hästi edasi andva kaanefoto ja kujunduse autor on muusik, kunstnik ja Jaani sõber **Taavi Tulev**.

Plaadi esitluskontserdid toimuvad 15. detsembril Tallinnas Von Krahlis ja 16. detsembril Tartus Genialistide Klubis. Jaan: “Need kontserdid saavad olema üsna erilised Meisterjaani kontserdite voolus. Nagu albumilgi on plaanis kasutada vähem elektroonikat ja esimest korda liitub minuga löökriistadel **Aigar Vals**. Tallinna kontserdil astub enne mind üles **Haldi Välimäe** ja Tartus on soojendajaks, võib-olla isegi läbikupsetajaks, nii et mul endal tuleb veidi jahutada, **Valge Tüdruk**.”

Esitlustel on võimalik osta plaate soodsama hinnaga, pärast kontserti toimub ka autogrammiriitus. Juba täna on vinüülid saadaval ka kõigis suuremates muusika- ja raamatupoodides üle Eesti ning Bandcampis meisterjaan.bandcamp.com.

Plaadi tiraaž on 300 koopiat ja neist suur osa on juba eeltellimustena müüdud, nii et ärge maha magage, melomaanid-vinüüliõbrad.

Loe pöördelt ka Meisterjaani lugusid iga plaadi loo kohta

Meisterjaan kodustuudios “Millest mõtleb vaikija” plaati salvestamas. Foto: Simona Tättē

Meisterjaan räägib lugusid plaadil olevatest lugudest

“See pilk”

on inspireeritud mõttest, et teineteisele meeldivate inimeste kontakt ei pea alati seisnema abiellumises, laste saamisega seotud tegevustes ega isegi vestluses, vaid et lihtsalt pilkude vahetamine võib juba päris hea olla. Mõnikord mõtlen mõnede erilistele kaugetel maadel kohatud inimestele, kellega me numbreid ega isegi täisnimesid ei vahetanud ja tunnen nende järele igatsust. Siis aga tuleb mul jälle meelde nende inimeste pilk ja ma tean, et see pilk elab minu sees edasi ja et minu pilk elab nende sees edasi. Sama võib kehtida ka siis, kui olen kedagi näinud vaid korra, tänaval möödudes – toimub saatustlik pilkude kohtumine ja kõik. Vahel mulle tundub, et see tõeline igavikuline pilk, sedasorti pilk, mis jääb meelde, on tegelikult alati see sama pilk. Aga teinekord tundub, et on olemas mõned erinevad pilgud, mis nagu väikesed vaimud hüppavad silmade kaudu ühest inimesest teise, et nõnda elada edasi kauem kui neid vahetanud inimesed. Mingi teema nende pilkudega igatahes on.

“Puukoore laul”

Sõnade inspiratsiooniks (“Kas sul on jõudu, et vaadata puukoort”) oli üks kogemus, mille kõige huvitavamaks osaks oli puukoore vaatamine, mis aga nõudis tähelepanelikkust ja lahti laskmist ja aru saamist sellest, mida ma tegelikult tahan teha. Muide, esimest korda avaldasin ma selle loo juba aastal 2017, aga tol ajal oli mul tendents oma lood ületöötamisega ära rikkuda. Umbes nii, et tegin midagi, mis tundus hea ja siis mõtlesin, et nonii, nüüd on vaja lihtsalt hästi palju tööd teha selle asjaga ja siis ongi mul raadiohitt valmis – niisiis vahetasin esimesel katsel lõpuks välja enam-vähem kõik, mis selle loo üldse selleks looks oli teinud. Nüüd uue variandiga aga läksin tagasi esialgse idee juurde ja katsusin võtta hästi chillilt. Mu suureks rõõmuks nõustus kaasa laulma üks mu lemmikuid, Anna Kaneelina.

“Tont-Jaak”

Tont-Jaagu mägi on üks reaalne koht Vilsandil, kus müüdi järgi Vilsandi esimene elanik, kalur Jaak, olevat Vana-Kurja endaga võitlust pidanud ja ta sealt merre heitnud. Tont-Jaagu laulu sõnad sündisid, kui ma ükspäev saarel ringi uitasin ja taipasin, et ma enesele märkamata olen võtnud suuna Tont-Jaagu mäe poole.

“Härä Huu”

on inspireeritud Hannu Mäkela samanimelistest raamatutest, mida oma lastele mitu ringi ette olen lugenud. Fun fact: 0:26 algav ukse kääks on minu stuudio ukse kääks, mis esialgu jäi kogemata peale, kui mu tütar stuudiosse (ok, tegelt see on lihtsalt üks tuba meie kodus) sisse tuli. Kuna see loosse nii kenasti sobis, salvestasime koos tütreaga selle ukse kääksu korralikult sisse.

“Normaalsete inimeste klubi”

Mõnikord mõtlen, et kui leiaksin need inimesed, kellel on maailmast samasugune arusaam nagu minul, saaksin seltskondlikumat elu hakata elama. Aga teinekord jälle mõtlen, et küllap on igaühel omad veidrused ja peaksin pigem keskenduma sellele, mis on inimestes head ja kohe praegu veidi sotsiaalsem olema, sest muidu võingi alaliseks oma klubi ainukeseks liikmeks jääda. Aga natuke on see lugu siiski kutse kõigile, kes end normaalseks peavad. Kõigi maade normaalsed vaikijad – ühinegem!

“Hullud”

On arvatud, et see lugu räägib pereelu katsumustest, tegelikult on see lugu aga inspireeritud sellest, kui reaalselt psühhoosis inimesed mulle külla on sattunud. Ükskord oli selleks üks Soome vaimuhaiglast põgenenud Hiina tüdruk, kelle mu sõbrad tõid minu poole uusaastapeole ja kes ainukese külalisena ka järgmine päev kohal oli. Ma polnud veel und saanud, kui hommikul see tüdruk tuli minu juurde, ütles, et ta oli leidnud külmikust kanepiküpsiseid, neid söönud ja ütles, et nüüd varsti

“I might get violent and scream a little bit”. Üks teine kord tuli noormees, kes ei olnud nõus ära minema enne, kui ta on mult ühe raamatu varastanud: “Sest sul ei pea sellist raamatut olema”. Kolmas kord oli võib-olla kõige kurvem, kuna seda inimest ma olin veidi rohkem tundnud, aga nüüd oli ta nagu võõras, nagu tema vari oleks juhtimise üle võtnud.

“Selline tunne”

Seda lugu tehes meenutasin, mis tunne see on, kui meelt kattev mõtete hägu lahustub ja alt tuleb välja taju, mis lubab näha meele tõelist loomust rongina minu poole kihutamas.

“Telgimärkmed”

Selle loo sõnad tekkisid vabade assotsiatsioonide voolust, mille ühel rabamatkal telgis pikutades oma märkmikusse üles kirjutasin. “Kuid tegelikult vaikija olen, nagu paljud” on üks asju, mis mul sel hetkel pähe tuli. Enda vaikijaks nimetamine aitas mul leppida sellega, et samal ajal kui teised matkajad olid pidumeeleolus, eelistasin mina üksinda telgis olla ja oma mõtteid üles kirjutada. Sellest ka albumi nimi.

“Maapoi taskupõhja pudri”

Kõikidest mu mitteinstrumentaalsetest lugudest on see sündinud kõige lihtsamini, lausa iseenesest. Plaanita mingit lugu teha, hakkasin omaette ümisema neid sõnu, inspireerituna sellest iseloomulikust pudrist, mis tekib tasku põhja, kui mõnda aega maal ringi oled kolanud. Võimalik, et see lugu räägib enamast kui sellest pudrist, aga igatahes võin ümber lükata mõningad kahtlustused nagu see “pudri” oleks metafoor mingisugusele muule pudile. Mõnda aega vist üritasin seda lugu maskeerida naljaks, aga praegu pigem esitan seda suht mitteironiliselt.

“Lõksuelu”

sai alguse katsest teha enda salvestatud villaste sampiltega (oksa tonks metsast, basstrummiks lühendatud šamaanitrummilööök, hi-hatiks kadakast šeiker) träpi-laadset biiti. Suuremat mõtlemata salvestasin veel parmupilli, jorinat ja bassiks akustilist kitarri, mida hiljem moonutasin. Esialgu ma ei arvanud, et see mingi lugu on, kuna sai see tehtud ju pigem nalja pärast, aga kui ka paar nädalat hiljem tekkis vahetevahel tahtmine seda biiti uuesti kuulata, andsin alla ja tegin sõnad. Ühest küljest on “lõksuelu” muidugi viide räppmuusikast tuntud kriminaalsele narkootikumide sõltuvuse ja nende müümisega seotud elustiilile – “trap life”. Teisalt on see sellest, et ka minu lihtne elu tundub mulle mõnikord olevat nagu lõks. Oma elu lõksuks nimetamine võib näida nagu veidi bad vibe, aga ma teen seda mõnikord siiski, poolenisti naljaga, kuna minu meelest, kui see on välja öeldud, on see vähem tõsi – avastad, et vaiba alt läheb salatunnel...

“Kus mu tšäga on”

Need sõnad kirjutasin pärast seda, kui ma jälle olin ühe välgumihkli ära kaotanud ja seda tükk aega otsinud. Huvitav on see, et tegelikult ma ei ole üldse suitsetaja, pigem üsna muuseas olin mõelnud, et võiks ju täna ühe sigareti teha, nii et mul ei olnud seda tuld tegelikult eriti vajagi – mitte nagu päris suitsetajal –, aga ikkagi tekkis mul mingi hasart seoses selle tule üles leidmisega. Tule otsing sai tähtsamaks, kui see, mille jaoks ma seda tuld otsisin. Lugu sellest, kuidas küsimus on suurem kui vastus.

“Vahel lihtsalt”

Selle loo sõnad räägivad enda eest vist üsna arusaadavalt, küll aga võib enigmaatiliseks olla, et miks see lugu sellise idamaise touchiga on. Noh, tegelikult mul on alati orientaalset stiili suhtes mingi nõrkus olnud, isegi kui see on veidi cheesy. Ilma mingi plaanita “päris lugu” teha, otsustasin üks päev harjutuse mõttes oma guilty pleasure’le järele anda ja kasutada mõnuga pentatoonilist skaalat ja tarkvaralisi imitatsioone hiina pillidest, mida n-ö tõsised muusikategijad (kes ma tihti peale ka arvan ennast olevat) pigem kindlasti ei kasutaks. Aga kui mõnuga midagi teha, kipub tulemus ka üsna mõnus tulema ja nii vist läks ka seekord, vähemalt mu enda meelest. “See on mu ainsama hinge ekspositsioon, mis teile ehk kõlab kui appropriatsioon”.